

Hoe de gastvrouw met de warmste glimlach een "vergiftigde dolk" in mijn rug steekt...

In mijn omgeving zijn de suikerrijke desserts nog altijd de barometer bij uitstek voor gastvrijheid, de beoordelingsmaatstaf voor een geslaagd koffiekransje waar niet alleen ouder maar ook het jonger volkje halsstarrig blijft aan vastkleven. En probeer dan maar eens te weigeren...Ik krijg in dat geval steevast de hele groep over me heen: "voor uw lijn moet ge dat toch niet doen zeg"! Gevolgd door bliken die me keihard vertellen "wat voor een abnormaal wezen ben jij toch"! Ik los dat meestal glimlachend met een kwinkslag op: "ik ben een zuurpruim". "Oh???" reageren ze dan verbaasd ietwat zuur kijkend. "Ja want ik hou van fruit, puur fruit, plukvers fruit uit onze eigen tuin op de eerste plaats".

Maar innerlijk vraag ik me af of het ooit zover zal komen dat de koffiekransjes met gebak/pannenkoeken/wafels/koeken/ijsjes en de hele tralala erbovenop uit de mode zullen geraken en worden vervangen door gezonder alternatieven: zelfgemaakte smoothies zonder toegevoegde suiker, een keuze uit vers fruit....originele gezonde dessertjes???

Aan de wetenschap zal het niet liggen: langs alle kanten verschijnen in de media onderzoeksresultaten over hoe verslavend de ongezonde suiker in allerlei toestanden, in al zijn verschijningsvormen, in voorbereide gerechten tot in brood toe, wel is. En voorlopig zie ik de suikerziektes, de kankers, de cholesterol-, hart -en bloedvatenziektes enzovoort nog niet afnemen in onze contreien, wel integendeel!

Maar op de koffiekransjes waar ik op uitgenodigd wordt leggen ze die overdonderende artikelen blijkbaar gewoon naast zich neer en gastvrouwen blijven hun bezoek deze "vergiftigde lekkernijtjes" aanbieden. Denkend dat ze dan juist hun warme gastvrijheid tonen...De weigeraar wordt bekeken alsof die een deserteur is die hen niet waardeert...die hen afwijst....

Hetzelfde overkomt me ook vaak met vrienden die me na de welkomskus doodleuk vertellen dat ze verkouden zijn of zelfs griepig of met een bronchitis rondlopen. Ook daar proberen

specialisten als dokter Van Ranst ons hopeloos duidelijk te maken dat je met een verkoudheid zelfs beter thuisblijft want anders breidt die zich ongenadig als een lopend vuurtje uit. De man en vrouw in de straat (enfin toch in mijn omgeving) lapt dit gewoon aan zijn laars want een welkoms- en afscheidsknuffel is een must geworden en ook hier de obligate barometer voor een 'warm hart'. Terwijl je zo'n vijf dagen later loopt te snotteren en je afvraagt "waar heb ik dit weer opgepikt?" En ik ben dan als zangeres nog eens extra benadeeld want mijn stem heb ik wel nodig!

Zal de mens het ooit (af)leren vraag ik me af? Zal de mens ooit inzien dat een "gastvrij hart", een "warm hart" eigenlijk compleet het tegenovergestelde is? Dat je dan juist niet een taart onder de neus steekt van iemand die al duidelijk aan overgewicht lijdt, laat staan gewoon iedereen die met zijn gezondheid bezig is? Dat je dan juist niet je verkoudheidsvirus "with love" doorgeeft via je "met cadeaulint ingepakte gratis knuffel" aan je vrienden?

Misschien vergt het nog enkele jaren extra bewustzijns-groei bij de mens? Vastgeroeste gewoontes laten zich niet zomaar aan de kant zetten...en ondertussen blijft de gastvrouw breed glimlachend aandringen dat ik een stuk taart neem want "gij moet het nu toch niet laten voor uw lijn hé"...

Laat me toch vrij in mijn keuze, denk ik dan, laat me toch vrij aub zonder daar dan een oordeel aan te koppelen... Maar we willen er met zijn allen kost wat kost zo graag bijhoren...of niet soms? "Allez vooruit, een halfke dan" zucht ik dik tegen mijn goesting. Anders zit ik er toch maar wat voor "spek en bonen" bij want.. helaas geen fruit op 100 m in de buurt te bespeuren...En de gastvrouw heeft blijkbaar ook geen kaas gegeten van wiskunde ...als ik zo de afmetingen van het stuk op mijn bord bekijk. Met de warmste glimlach steekt ze toch maar lekker een "vergiftigde dolk" in mijn rug...

"Killing us softly (or painfully!) in the long term..."